

sení prvního soudu, pokud jím nařízen byl překlad zvoleného znění firmy v jazyku francouzském do státního jazyka, není tento soud příslušným a postupuje se dle §u 96 jazykového nařízení č. 17 z roku 1926 prezidia krajského soudu k příslušnému jednání.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Firma jest kupeckým jménem obchodníka neb obchodní společnosti, pod kterýmž provozují obchod a jímž při obchodování podpisují (čl. 15 obch. zák.). Firma musí býti jednotná, t. j. obchodník může míti pro určitý podnik jen jedno jméno. To plyne již z pojmu firmy i ze znění čl. 15 obch. zák. Jakmile si tedy obchodník již vyvolil pro svůj podnik určité jméno, nesmí užívatí jména jiného. Tím není však vyloučeno, aby obchodník nepoužíval téže firmy v různých jazycích. V takovém případě musí se znění firmy ve všech zvolených jazycích úplně shodovati. Ne třeba ovšem překladu otrocky věrného, jakmile by tím trpěla jazyková správnost nebo byla porušena jasnost a srozumitelnost jinojazyčného znění firmy. Překlad musí především vystihnouti smysl původní firmy, hlavně firmy věcné, a přiblížiti se pokud možno doslovnému jejímu znění. Úkolem rejstříkového soudu jest, by zkoumal, zda tato shoda jest zachována a tím i zvolené cizojazyčné znění firmy přípustným. Při tom musí mu býti zůstaveno, by posoudil, zda jeho jazykové znalosti k tomu úkolu postačí, či zda si má od stran vyžádati překlad, pořízený soudním tlumočnickem (§ 287 nesp. říz.). Nejde tu o otázku jazykového práva ve smyslu zákona ze dne 29. února 1920, č. 122 sb. z. a n., pokud se týče vládního nařízení ze dne 3. února 1926, č. 17 sb. z. a n., nýbrž o přezkum, zda firma vyhovuje zákonným předpisům (§ 10 uvoz. zák. k obch. zák., čl. 26 obch. zák. a § 5 a 102 zákona ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. zák.). Potvrdil-li tedy rekursní soud opatření rejstříkového soudu, pokud obsahuje také příkaz k předložení potvrzení tlumočnicka o shodě zvoleného francouzského znění firmy s jejím zněním v jazyce německém, není to v rozporu se zákonem, a není proto dovolací rekurs v §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. zák. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 6242.

Dovolací rekurs jest přípustným (§ 527, druhý odstavec, c. ř. s.), třeba rekursní soud nevyhradil svému zrušovacímu usnesení pravomoc, když nařízené doplnění netýká se již sporné otázky.

Do udělení práva chudých, jež se stalo teprve rekursním soudem, jest dovolací rekurs nepřípustným. To platí i tehda, když rekursní soud uznáv zásadně nárok na udělení práva chudých, zrušil zamítající usnesení prvního soudu a uložil mu další šetření o podmínkách udělení práva chudých.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 645/26.)

Soud první stolice zamítl návrh na udělení práva chudých, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by nehledě k důvodu, ze kterého zamítl návrh na udělení práva chudých, po případném doplnění znovu o něm rozhodl. Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dovolací recurs jest nepřipustný. Se stanoviska Šu 527 druhý odstavec c. ř. s. nebylo by sice důvodu pro nepřipustnost dovolacího rekursu. Rekursní soud vyhověl totiž stížnosti dědiců, přihlášených k pozůstalosti žalobkyně, v ten smysl, že zrušil usnesení prvního soudu, jenž jím odepřel udělení práva chudých, a uložil mu, by nehledě k důvodu zamítnutí, po případě doplnil řízení a znova rozhodl o návrhu, nevyhradiv pravomoci. Rozhodnutí rekursního soudu týká se zásadní otázky, lze-li ve sporu dle Šu 63 a násl. c. ř. s. udělit právo chudých též přihlášeným se dědicům, zastupujícím ve sporu pozůstalost jako stranu. První soud zodpověděl tuto otázku záporně, druhý soud však kladně, změniv takto vlastně usnesení procesního soudu. Příkaz k doplnění týká se po vyřízení této zásadní otázky již jen toho, zda předložené dotazníky a vysvědčení nemajetnosti postačují k tomu, by podle nich mohlo býti požadované právo chudých uděleno, zda jsou údaje v nich úplné a zda třeba provésti šetření dle Šu 1 nař. min. sprav. ze dne 15. ledna 1917, čís. 32 ř. z., mimo to, aby ohledně dotazníku a vysvědčení nemajetnosti Marie T-ové odstraněna byla závada po stránce jazykové. Nařízené doplnění netýká se tedy již hlavní otázky, která byla vyřešena rekursním soudem změnou usnesení prvního soudu a nedojde tedy o ní vůbec k výsledku stran.

Dovolací recurs nelze však připustiti se stanoviska Šu 72 c. ř. s. Rozhodnutí, jímž se straně povoluje právo chudých, nemůže býti napadeno opravným prostředkem. Zákon vychází tu patrně z předpokladu, že na otázce udělení neb odepření práva chudých má zájem pouze ta strana, která o ně zažádala. Nepopřává tedy legitimace k opravnému prostředku odpůrci, bylo-li právo chudých povoleno. Rekursní soud, rozhodnuv o stížnosti dědiců žalující pozůstalosti, vyslovil zásadně názor, že by nebylo důvodu, by právo chudých nemohlo jim býti uděleno; protože jsou jen přihlášenými dědici pozůstalosti a nikoli stranou samou, jsou-li tu ovšem ostatní předpoklady podle předložených dotazníků a vysvědčení chudoby. Nelze-li však připustiti recurs do usnesení, povolujícího již právo chudých, nutno odmítnouti jako nepřipustný též recurs do usnesení druhé stolice, jež v zásadě vyslovuje totéž. Vždyť dovolací recurs žalovaného domáhá se očividně přezkoumání tohoto názoru rekursního soudu, což nedovoluje ustanovení Šu 72 c. ř. s. Dovolací soud není v žádném případě povolán k tomu, aby o právu chudých ve sporu rozhodl. Udělil-li je již první soud, není proti tomu vůbec opravného prostředku. Zamítl-li však žádost o právo chudých a rekursní soud potvrdil toto usnesení, jest dovolací recurs nepřipustným dle Šu 528 c. ř. s., a změnil-li je, uděliv žádající straně právo chudých, není dovolací

rekurs přípustný opět z důvodu Šu 72 c. ř. s. Nebylo tedy možno přezkoumati správnost názoru rekursního soudu, protože dovolací rekurs žalovaného bylo odmítnouti.

Čís. 6243.

Předpoklady vyjevovací přísahy jsou vypočteny v Šu 47, druhý odstavec, ex. ř. výčetno. O bezvýslednosti exekuce nelze mluvit, nedošlo-li k výkonu, protože vymáhající věřitel navrhl zastavení exekuce vůbec, ač třetí osoba činila si nároky pouze na část věcí, na něž byla exekuce vedena.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, R I 719/26.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by dlužníku bylo uloženo, by předložil seznam svého jmění, udal u jednotlivých předmětů majetkových, kde jsou, u pohledávek jich důvod a průvodní prostředky a složil přísahu, že jeho údaje jsou správné a úplné a že ze svého jmění nic vědomě nezamlčel, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Rekursu nutno přiznati důvodnost. Vymáhající strana navrhla, aby straně povinné bylo uloženo předložení seznamu jmění a vykonání přísahy vyjevovací z těch důvodů, že na zabavené věci byly ohlášeny vlastnické nároky osob třetích, takže od exekuce na ně muselo býti upuštěno. To však neodpovídá stavu spisů. Neboť, jak strana vymáhající sama doznává, žádal právní zástupce Jarmily Č-ové o zrušení exekuce ohledně položek č. 61—94 a 100—128. Ač tedy ohledně ostatních položek zájemného protokolu nebylo navrženo zrušení exekuce pro vlastnické nároky Jarmily Č-ové, navrhla strana vymáhající přes to zrušení exekuce i ohledně těchto předmětů, a odůvodňuje postup ten tím, že nestálo by za to, prováděti exekuci ohledně zbývajících předmětů, poněvadž jak prý věci dnes chodí, vyskytnou se brzo zase osoby, které vyloučí i všechny ostatní předměty, začalo-li se již jednou s vylučováním. Toto tvrzení vymáhající strany jest však libovolné, ničím neprokázané, a nebylo proto nikterak nutno, by exekuce byla i ohledně ostatních předmětů, na něž vlastnické nároky vzneseny nebyly, zrušována. Není prokázáno ani další tvrzení vymáhající strany, že by předměty ostatní, Jarmilou Č-ovou nevyloučené, nestačily k úhradě vymáhané pohledávky. Dle § 47 druhý odstavec ex. ř. může býti dlužník přidržen ku složení vyjevovací přísahy, když byly zabaveny jenom takové věci, jichž nedostatečnost vzhledem k jich malé hodnotě nebo k zástavním právům pro jiné věřitele již zřízeným jasně na jevo vychází. Že by však tato nedostatečnost předmětů zabavených byla vzhledem k jich hodnotě nebo vzhledem ku předcházejícím právům zástavním jasná, nelze dle stavu spisů s úplnou jistotou tvrditi, neboť u velké části zabavených předmětů není v zájemním protokole uvedena jich přibližná cena, tak že nelze ze spisů ani přibližně určití jich hodnotu, a nelze proto také s plnou jistotou za to míti, že by vymáhající věřitel vzhledem ku předcházejícím právům zástavním snad zaplacení nedošel, to tím méně, po-